

Kropka nad ypsylonem

Jednodniówka studencka Nr 2/2013

Egzemplarz bezpłatny

Adrianna Kielb

***

Jak szybko wszyscy przestali być niewinni
Przestali patrzeć w chmury i płynącą wodę
Zamienili szkła lup i lornetek
Na grube dna butelek i rozbite reflektory

Czemu głowy usiłujące przebić niebo
Pochyliły się nie wytrzymały w durnej dumie
Złamały je kolejne chude dni i lata
I te wszystkie przekroczone przykazania

Życiorysy się nam wygięły jak łodyżki młodego maku
Dalekie od tych czystych marzeń, wspomnień
Ze smutnych oczu wykrojonych i tylko ta irytująca
Rzeczywistość zbyt szybko nas omija

Popatrz już dawno po dobranocce a my wciąż nie w łóżku
Zbyt wiele spraw umarłych planów niezapisanych słów
Przytul mnie i zasłoń okna - dzień nie był od reszty inny
Powiedz kiedy przestaliśmy być tak niewinni?

Gabriela Kaszowska
Zapomnienie

ubrana w zapach wczorajszej nocy
i strach
zatoniona w obłąkaniu
chora ciemność
nie zapomni świtu
który głaszcze palcami moje ramiona
niech zazdrośny rozsądek
zostanie za drzwiami
porwijmy na strzępy słońce
niech chmury zapłoną
naszym oddechem
upijmy się
wymarzeni
niepoznani

Laura Calvados
Rex Iudaeorum*

wyrastasz z mojego ciała na
przestrzał ciemny kyrie eleison
matko mario z magdali kobieto
ostatnia godzino. Z moich ran
ułożysz swoje drugie imię kim ty
naprawdę jesteś drzewo
chrystusowe
nie mogę cię unieść

nie mogę wykorzenić

Anna Gajeka
***

Od czternastu lat tak robię
rozbebeszam życie na
Matematyczne wzory
rozbieram na czynniki pierwsze
każdy biorę w ręce
Obracam
i chcę czegoś więcej.

Liczę na szczęście
dodaję mnożę
liczby ujemne
może dlatego nigdy nic
mi nie wychodzi.

Gabriela Kaszowska
Doskonale niczyja

mogło być inaczej
jak zawsze splot palców
był zbyt dokładny
słowa były idealnie głuche
Przeźrocyste
spal mnie na stosie
znajdę tam ciebie
resztki prawd
zostaną potępione
cień twojego cienia
utkany ze złudy
jest niczyj
jak nasza wina

Demoralizator, niepoprawny pesymista, czy gorzki czarodziej z Izdebek? Kim tak naprawdę był Augustyn Baran? Odpowiedzi na to pytanie mogą być różne, niewątpliwie jednak każdy, kto miał okazję poznać Barana stwierdzi, że był on nie tylko kontrowersyjnym pisarzem, ale przede wszystkim specyficznym człowiekiem. Prawie całe swoje życie spędził w Izdebkach, gdzie w 1944 r. przyszedł na świat, jak sam pisał *na chłopskim łóżku*. Po ukończeniu historii na Uniwersytecie Warszawskim, Augustyn razem z żoną i córką wrócił do swojej ukochanej podkarpackiej wsi, gdzie został nauczycielem. Małżeństwo to rozpadło się, a Augusty Baran rozpoczął swoją karierę pisarską. Współpracował z licznymi gazetami, w których publikowane były jego opowiadania, wygrywał konkursy literackie w całej Polsce. Na jednym z takich konkursów poznał Joannę Rzeszotek- kolejną kobietę, która w trakcie ich kilkuletniego związku chciała wypełnić pustkę w życiu Gustka. Osobowość tego pisarza nie pozwoliła na to, a najlepiej oddadzą ją słowa, widniejące dziś na jego grobie: *Był i pozostał doskonale samotny*. Baran zdawał sobie sprawę ze swojej indywidualności, miał specyficzne poczucie humoru, cięty język, był furiatem. Wiedział, że jest uważany za miejscowego dziwaka, nie szukał jednak zrozumienia, ale bacznie obserwował otaczających ludzi poszukując nowych tematów do kolejnych tekstów swojego autorstwa. Będąc na emeryturze zebrał je i wydal trzy książki. *Głowę wroga* pomógł mu wydać w 1999 roku Andrzej Stasiuk, z którym Augustyn się przyjaźnił. Jest to zbiór napisanych w sposób mistrzowski opowiadań z okresu późnego dzieciństwa samego autora. Dominują w nich wulgaryzmy, naturalizm, erotyzm oraz turpizm. *Tau tau* wydana w 2000 roku uważana jest za opisane przez Barana własne kryzysy przedstawione za pomocą okrutnej, przenikliwej, ale też zabawnej prozy, mieszania scen realnych z symbolicznymi i fantastycznymi. *W pełni księżyca* jest zbiorem reportaży pokazujących ludzi i historię rodzinnych Izdebek.

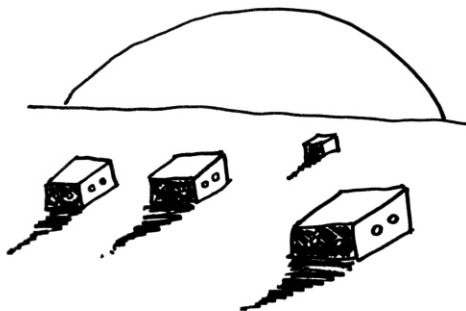
Ja również pochodzę z tej miejscowości, znałam, będąc małą dziewczynką Augustyna Barana, nie wiedząc kim on tak naprawdę jest. Teraz, trzy lata po jego samotnej śmierci w Domu Opieki Społecznej w Brzozowie, poznaję go na nowo, przez co wzbudza coraz większe moje zainteresowanie, fascynację. Ten niedoceniony dziwak i samotnik rozbudził we mnie nie tylko podziw, zachwyt, ale przede wszystkim ogromną siłę, która pulsuje we mnie i chce krzyczeć o wielkości Barana z Izdebek. Dzięki kontaktom z jego rodziną, przyjaciółmi śledzę jego życie, odkrywam jego nietuzinkową osobowość, której chcę poświęcić swoją pracę magisterską. Mam nadzieję, że coraz więcej ludzi będzie chciało, jak napisał Stasiuk (...) *poznać Augustyna Barana, świetnego pisarza z Galicji, o którym świat mało co wie, a powinien*.

Od redakcji

Słowo od redakcji mógłby napisać Witold Gombrowicz. Niestety, pozostaje nam tylko go zacytować: *Prawdziwie są śmieszne te krytyki, te artykułiki, aforyzmy, eseje, które ukazują się w prasie na temat poezji. Oto przelewanie z pustego w próżne ale zarazem jest to przelewanie bombastyczne i już tak naiwne, tak dziecinne, że wierzyć się nie chce aby ludzie parający się piórem nie wyczuwali całej śmieszności tej publicystyki. Dotąd nie zrozumieli ci stylisci, że o poezji nie wolno pisać w tonie poetycznym i ich gazetki pękają od takich poetyzujących elukubracji*. Nie wszyscy jesteście gombrowiczowscy, dlatego odpowiemy słowami Monteskiusza: *Powaga jest zwykle pancierzem głupców*.

To już drugi numer „Kropki nad ypsilonem”... w tym roku akademickim. Czyżby dlatego, że poprzedni numer dobrze się przyjął, w sensie nie było zwrotów do wydawcy? Może zwyczajnie, spodobał się? Czytelnikom czy autorom? A może to okazyjny zryw studentów pochrapujących w drzemce metafizycznej lub zabetonowanych w marazmie katastroficznym, braku perspektyw na...? Na co? Okazja przecież jest 50-lecie polonistyki rzeszowskiej. Na pytanie, dlaczego lepiej robić coś, niż nic, my już odpowiedzieliśmy wydając „Kropkę nad ypsilonem”. A Ty?

Pisarz czy poeta troszczący się o drzewa, to jakiś paradoks, albo próba zadośćuczynienia. Egoizm? Wszystkim poetom i tym, którzy nie chcą, ale muszą poetami bywać, oraz piszącym coś innego przy okazji 50-lecia polonistyki rzeszowskiej, tygodnia polonistów i z okazji ukazania się „Kropki nad ypsilonem” życzymy dużo drzew.

Paweł Szczyrek

Dla mnie Poezją... (fragment)

Dla mnie Poezją jest to, co jest blisko istoty rzeczy. Te chwile życia, kiedy czujesz sprzyjającego Boga, łamiesz zastane zasady, wychodzisz na gorące jaskrawe, dobrodusze światło dnia i wiesz, że wszystko czego potrzebujesz jest właśnie tu. Kiedy uśmiechasz się do całego świata, idziesz pod prąd, odważny, młody, naiwny ze świadomością, że możliwe jest wszystko. Kiedy upadasz zmęczony na rozgrzany wieczorny asfalt, ranisz kolana, czujesz ból i wiesz, że jest on potrzebny, bo przypomina ci o człowieczeństwie. Kiedy stawiasz kolejne kroki na rozgrzanej ziemi szerokich dróg i czujesz, czyli instynktownie rozumiesz, że wszystko dookoła ma sens, a ty postępujesz właściwie zostawiając za sobą, ten tłusty, lepki twór zmuszający ludzi do wstawania o piątej rano i wysysający z nich zbawienną naiwność dziecka. Gdy dobrowolnie wyrzekasz się tej gonitwy ludzkości kto ma więcej, strzepujesz proch ze swoich butów i wiesz, że wszystko przed tobą i że jesteś prawdziwie wolny. Kiedy wiesz, że czas nie istnieje, świat to ciągle to samo miejsce, a historia to tylko różne układy tej samej materii. Gdy głowę masz otwartą, a serce kochające. Gdy po śmierci nie pragniesz grobu, a chcesz połączyć się z ziemią, zasilić drzewa, kwiaty, bo ciało nic nie znaczy, a śmierć to dopiero początek. Kiedy modlisz się w dziwnych, brudnych miejscach, jesteś cały naiwny, nagi i jest to Być rzeczywiste. (...)

Krystian Wilk

Schopenhauer jesteś dla mnie Nietzschem

Gdy ptak z nieboskłonu tytułem wiersza pierwszego czoło mi przestrzeli,
Gdy w ciasnej puszczy numeru siedemnaście oddech świeży w kark uderzy,
Śmiać się będę Nietzschem wariat.
Gdy lód na chodniku zatańczyć mi pozwoli, od tak z Nietzschego,
jak jeszcze żaden tancerz się nie ruszał,
Śmiać się będę na widok markotnego przechodnia,
Co uśmiech mój widząc najchętniej zaświeciłby mi z Nietzschem.
Ja wstanę i radosnym krokiem prując znów do przodu wygwizdę pod nosem:
Ach marudny panie Schopenhauer, tyś dla mnie jest Nietzschem.

Sabina Lewicka
poezja z klozetu

udawać że wieszcz osobisty nie jest pospolitą wszą
bez udziwnień jest dziwne jak na zwykłe gadanie
i poezję wyprasowany przez pedantów papierek
najcięższej wagi patrzają jak oni patrzą patrzeć karzą

patrzcie Daimonion poetów skrzętnie obsranych
moralistów leniwie przeciąga się po szkodzie
sapie do ucha frazę którą fobik rozciąga w strofę

co innego traktat filozoficzny kiedy mówię milcząc
wydają się rozumieć tę twoją pustynię od ziarenka
wewnątrzmacicznego być palącym piaskiem w bucie

zawianym pod twoją wycieraczkę gdybym słowami
zaciemniał tylko to niewypowiedziane się nie chciało
wypowiedzieć gdybym milczał byłbym filozofem pojęć
pajęczynami prawdziwie wrzucał wszystko na poezje

Róża Bukała

***

sypcie się
jak mąka przesiana przez sito
niech o was nie wiem a was
znam
nie pragnę a posiadam
spłyńcie rwącą rzeką
kroplą płotu wzdłuż kręgosłupa
lejcie mi się z palców
opadajcie z rzęs
wyrastajcie na ugorze
mojego sumienia
przyjdźcie do mnie
przeraźcie oddechem
wyczuwalnym na karku
obudźcie krzykiem w środku
nocy

dajcie się ludzić
że jeszcze nie

wszystko zostało napisane

Monika Jonik
Niechciane poczęcie

- Będzie mieć na imię ....choć jeszcze możemy usunąć...-
zamyśliła się.
-Co?- krzyknął- ani mi się śni wydawać tyle kasy na takie głupoty.
Wolałbym już za te pieniądze pojechać na wakacje, kupić nowy
wóz ...albo przynajmniej telewizor dodał po krótkim namyśle.
- No pewnie, szkoda że nie pomyślałeś ,co będzie jak przyjdzie je
wychować. Na żarcie nie będziemy mieć , a o wczasach to sobie
będziesz mógł pomarzyć!
-Co? kobieto! ty naprawdę nie umiesz myśleć logicznie?
- No dziecku od gęby nie odejmiesz, trzeba takie wykarmić, ubrać
i czas poświęcić. Nie będziesz się przecież z dzieckiem po pubach
szlajał! - krzyczała coraz głośniej. Nagle ucichła i popatrzyła na
Kacpra kątem oka Można zawsze oddać, jak już się urodzi zaczęła
znowu zastanawiać się głośno. Uniosła oczy, które błyszczały teraz
mocno, jakby olśnione nowym pomysłem.
- A tam oddać odburknął - sprzedać kobieto! Sprzedać! Wiesz ile
można zarobić na takich interesach... będzie stać nas na wczasy i
to do końca życia. Czytałem o tym nieraz ... często się o tym
mówi. Niby ciemne interesy, niby to karalne, ale kogo to obchodzi,
co ja ze swoim dzieckiem zrobię! -Kilka takich się znajdzie co ich
to będzie interesować, najpierw będę z brzuchem chodzić , a potem
nagle co? wyparowało? -spytała drwiąco - ja w pace siedzieć nie
będę!

Róża Bukala
Trochę wiary

będzie dobrze
Jakoś będzie
jakoś dobrze

hokus pokus
czary mary

-Co ty bredzisz w ogóle! Paki to nam będą przysyłać. Znajdziemy jakieś bogate gołąbki co im do
niańczenia śpieszno. A mało to takich ! Sami przecież tego robić nie będziemy, znajdzie się pośrednika i
on wszystko załatwi. Taki Zbyszek, albo Czarny, da im się w łapę i znajdą co trzeba. Co się boisz
człowieku, o nas się nikt nie dowie. Nawet rodziców nie trzeba ci widzieć. Mają kasę to dają, im więcej
tym lepiej, że też wcześniej o tym nie pomyśleliśmy ... zamiast wydawać na te twoje tabletki, już
byśmy dawno na pieniądzach spali...

-Co?! krzyknęła a to może ja ci teraz będę dzieci rodzić, a ty będziesz siedział i kasę liczył? - a co to ja
jestem maszynka do robienia pieniędzy, czy co?

- Wyluzuj, nie przesadzaj, też chyba miałem w tym swój udział...!

-Mogłeś ty, mógł mieć każdy inny. Będzie mi tu pieprzył... a.. i od razu zaznaczam dodała - większość
kasy pójdzie na moje konto, w końcu to ja się będę z ty czymś męczyć 9 miesięcy ! krzyknęła wstając
nagłym ruchem z fotela.

Kacper otworzył szeroko usta, podniósł zsiniałą ze złości twarz i już chciał zaprotestować, kiedy drzwi
przedpokoju trzasnęły z hukiem. Plunął więc tylko ze złością przez prawe ramię, nie wstając z łóżka, na
którym leżał przez cały czas tej kłótni a niech to... pomyślał najważniejsze, że problem rozwiązany po
czym jednym ruchem ręki włączył telewizor i zaczął przeglądać kanały.

Tomasz Mikołajczak
Noc

Witaj Moja Droga
Jak zwykle punktualna

Weszłaś cichutko
Zasłony delikatnych dłoni
Opadły mi na oczach

Pięknie wyglądasz
Wiesz że lubię Cię w czerni
pełnej i zmysłowej

Jesteś spokojna
Milczysz
Cała moja
Czujesz mnie coraz głębiej
Z każdą sekundą bardziej
Scaleni jesteśmy ciszą

Błogie ukojenie

Wyszłaś cichutko
Jak zwykle bez pożegnania
W rażącej bieli poranka

Zostawiłaś mnie nadziei

Staszek Dłuski

Tajemnice poezji, tajemnice poetów

Jakie są źródła poezji? Jaki jest status ontologiczny poety? Najprostsza odpowiedź: tajemnica. Ale w historii próbowano znaleźć na to odpowiedź. Starożytni Grecy uważali, że poeci są zaraz po bogach, może dlatego nie znosił ich Platon; za subiektywizm, uczuciowość, emocjonalizm. Pewnie dlatego też odrzucał ich Gombrowicz. Czy miał wobec artystów jakieś kompleksy?

Jednym wiersze dyktuje daimonion, innym, trochę pokrewnie, Bóg, ale są współcześni poeci, którzy uważają, że to kwestia specyficznego umysłu, pewnych predyspozycji psychicznych, wrodzonych, nabytych. Kto to wie? Wciąż w obiegu powszechnym pokutuje mniemanie, że pisanie to kwestia natchnienia, mimo że to pojęcie wykpiła skutecznie awangarda. Ważne stało się rzemiosło, warsztat, praca nad słowem, ogólnie, dehumanizacja i depersonalizacja literatury.

Ciekawe światło na proces twórczy i osobowość artysty rzuca teoria dezintegracji pozytywnej Kazimierza Dąbrowskiego. Dezintegracja to rozkład, rozbicie, rozprzężenie się, więc proces w potocznym rozumieniu negatywny, niszczący człowieka. W twórczości jednak ta dezintegracja jest pożądana. Obłąkana Karusia jest bohaterką ballady „Romantyczność” Adama Mickiewicza, jak i najpewniej samego autora/poety, bo w romantyzmie obłąkanie jest wartością. „Rozprzężenie wszystkich zmysłów” dla Rimbauda jest twórcze i ośniewające, to droga do nowych wizji.

Tak ładnie się mówi, cierpienie uszlachetnia. Zbyt wielka samoświadomość poetów jest źródłem nieustannego cierpienia, dlatego można ich czytać, ale być z nimi, obcować, rozmawiać, to prawie niemożliwe. Prawdziwe wyzwanie, zrozumieć artystę. To tak, jak stać nad przepaścią. Młodzi ludzie kochają Stachurę (tytuł tej jednodniówki to słowa autora „Siekierzady”) i Wojaczka, ale nie ogarniają ich cierpienia. To dobrze. W neurotycznych czasach potrzebna jest dezintegracja pozytywna, która może być źródłem metafizycznych ośnień.

Według Dąbrowskiego zdrowie psychiczne to zdolność do rozwoju wewnętrznego (por. „człowiek wewnętrzny” św. Pawła) w kierunku wszechstronnego rozumienia, przeżywania, odkrywania i tworzenia coraz wyższej hierarchii rzeczywistości i wartości aż do konkretnego ideału indywidualnego, społecznego poprzez procesy dezintegracji pozytywnej.

Studenci przeżywając przeróżne stresy związane ze studiami i brakiem perspektyw, może właśnie poprzez twórczość ratują ten kruchy sens istnienia. Pisanie to przecież swoista terapia, ocalanie chwil, błysków nadziei, odkrywanie nowych wymiarów w kruchej formie. Bo któż z nas wie, co ocaleje w przyszłości? Chcemy, my wierszokleci, przynajmniej, z okazji pięćdziesiątej rocznicy, w ten skromny sposób wpisać się w historię rzeszowskiej polonistyki.

Rzeszów, 22 marca 2013 r.

Krzysztof Socha

Sztuczka

Tęsknota chlebem, smutek mi napojem!
Pamiętka uczuć, z których schnę w żałobie...
Kobieto! Uczczę Cię w wierszyku swoim
Zaszczytnym mianem niech wiedzą o Tobie

Róża Bukała

***

mówią o mnie nieżyciowa
a ja się uśmiecham
choć wcale nie wysilam

co mi tam żyję

(mam w zanadru ze dwie pasje
kilka rozczarowań
czymś tam potrafię się wzruszyć
czym innym wstydzic)

nie jest źle choć nie jest nieźle

na tę chwilę
jestem raczej nieśmiertelna

Laura Calvados

Argente

zwierzęta przechodzą przez bramy skute lodem
skulone, o sierści pełnej kruchego srebra
atłasowe oczy wystają za progiem ciemności
na długość rozbłysku, na milimetr snu;
na cierpliwe zamknięcie wieka

zwierzęta nie noszą imion, dlatego

jest czas, żeby to widzieć i nie płakać po nich.
Skóry goją się, srebro ciemnieje sierść
schnie na ogniu

*srebro ciemnieje
srebro ciemnieje
na oczach moich ślepych zwierząt.*

Krzysztof Socha
Liryk jubilerski

Jak kelner kładzie zwykle swą kawę na ławę
Architekt prosto z mostu zaś wyluszcza sprawę
Pisarz między wierszami wspomni co chędożył
Tak jubiler w klejnoty swe kobiety włożył.

Pierwsza był to łańcuszek ze złota cieniutki,
Który się dzieciom daje przy urodzin sprawie
I zerwała się cnota i kontakt w czas krótki
Jak takowe precjozo w niewinnej zabawie.
Drugiej oczy przepiękne były jak szafiry,
Że miał mały staż pracy nie poznał że szmiry
I ta, co rozpałała w nim nieznaną żądze
Puściła się bez aukcji za śmieszne pieniądze.
Trzecia to jak karbunkuł była mu błękitny
Co się dość rzadko zdarza w świecie karbunkułów,
Że się wtenczas szafirem fachowiec wybitny
Zajmował, okaz taki na inny wpadł tułów.
Czwarta to czarna perła i ta bez osłony
Dawała mu się nawlec z tej i z drugiej strony,
Lecz że pereł przymiotem jest złowróźbna cecha
Pozbył jej się istotnie przynosiła pecha.
Kolejna - kryształ górski, natury robota,
Prosta w swoim ubiorze, prosta z zachowania,
Kiedy trzeba na ciągnik wsiadła i na chłopca...
Wziął ją drugi jubiler do oszlifowania!
Był bursztynek, nad morzem wziął ją na kolację
I została u niego na całe wakacje
Lecz, że w takim kamyczku często muszka żyje,
Jubiler w tej żywicy całą znalazł żmiję.
Nad kolejną do dzisiaj fachowiec się głowi,
Do czego by tu przyrównać jej barwę i normę,
Jednak ta stop metali najpewniej stanowi,
Bo gdy jego nie było, ktoś mu zalał formę.
Ósma to jak cyrkonია sztuczna po całości,
Dziewiąta krzemień pasiasty, zimna aż do kości,
A jak kolczyk ze srebra mu było to dziewczę
Co zdybał na ulicy zaśnieźdzałej jeszcze.

Tak mu lata mijały na własnym warsztacie
Gdzie szlifował błyskotki. Tu masz morał bracie:
Lekarz sam się nie leczy, szewc bez butów chodzi
Z drewna krzyżem na grobie los go wynagrodził.

(Całość opowiadania w wersji elektronicznej na stronie Instytutu Filologii Polskiej, w zakładce koło naukowe polonistów)

Jowita Kosiba
Malowany ptak

Dawno, dawno temu żył czarodziej, który potrafił ożywiać obrazy. Malował piękne kwiaty, ogrody, drzewa, ptaki, które następnie rozdawał ludziom, aby byli szczęśliwi. Był dobry i wszyscy cenili go z jego talent i wielkie serce. Czarodziej miał wielu przyjaciół, lecz mimo to czuł się bardzo samotny. Brakowało mu bowiem miłości. Nie był już bardzo młody i mieszkał w zameczku pośrodku rozległego lasu, pomiędzy wysokimi wzgórzami, dlatego też żadna dziewczyna nie chciała go za męża. Czarodziej często płakał z tego powodu, aż któregoś dnia postanowił urzeczywistnić swoje marzenie. Wziął pędzel i namalował portret ukochanej. Pracował dniami i nocami przez cały tydzień, lecz gdy skończył, był bardzo zadowolony, gdyż stworzył prawdziwe arcydzieło.

Od tamtej chwili całymi godzinami wpatrywał się w stworzony przez siebie portret. Nie miał jednak odwagi ożywić go, gdyż bał się, iż piękna dziewczyna z obrazu może go nie pokochać. Długo walczył ze sobą, lecz jej piękne oczy tak intensywnie wpatrywały się w niego, iż pewnej nocy uległ i wypowiedział zaklęcie.

Odnalazł ją w ogrodzie. Siedziała na kamieniu, drobna i bezbronna, ale gdy tylko zobaczyła czarodzieja, od razu ufnie rzuciła się w jego stronę. Przytulił ją mocno do serca. Od tej chwili jego życie uległo całkowitej zmianie. Pozbawiony kwiatów, otaczający zameczek szary ogród przemienił się w istny gąszcz najcudowniejszych roślin o upajającym zapachu. Drzewa zakwitły, a w ich konarach zamieszkały małe, kolorowe ptaszka. Potok, który do tej pory zawodził żałośnie, stał się wesołym strumyczkiem, leniwie rozlewającym swe wody pomiędzy soczystą trawą. Dziewczyna, której czarodziej dał na imię Emilia, krzątała się radośnie po jasnych pomieszczeniach zameczku, rozsyłając uśmiechy wszystkim żywym stworzeniom, jakie tylko spotkała. Często rozmawiała z ptakami, które siadywały na gałęzi przy oknie i karmiła je okruszynami chleba. Widząc to, czarodziej cieszył się, że jego żona jest taka dobra i miła. Niedługo po jej pojawieniu się, w starym zameczku zaczęli też zjawiać się i inni ludzie. (...)

Marzena Bobek
Staroświecka

Mam dość
ery smukłych talii,
kobiet z okładek,
doskonałości.

Sztucznym rzęsom mówię pas.
Gardzę wyścigiem ludzkich szczurów,
Po trupach do celu, to NIE moja dewiza.

Nie czytam pudelka i nie mam talentu,
nie umiem can danse i nie mam factoru x.

Jestem wrażliwa w swojej nadwrażliwości,
gubię labirynty moich marzeń.

Gaszę łzami,
barwne korytarze moich myśli.

Lubię
spoglądać w oczy,
historie krzyczące z kart książek.

Dostrzegam ludzkie ręce,
krzyczące oczy potrzebującego...

Więc śmiało,
możesz mi mówić:
Staroświecka.

Monika Jonik
Biuro ogłoszeń

Zgubiono klucz do przeszłości
Uczciwego znalazcę uprasza się o kontakt
Pod poniższym numerem telefonu

Oddam półdarmo
Stary ale całkiem świeży żal
Ewentualni zainteresowani mile widziani

Wyszywam zasłony na wiatr prosto w oczy
Różne wzory kolory i rozmiary
Do ustalenia przy składaniu zamówienia

Zatrudnię miłość od zaraz
Całodobowo
Gwarantuję wysokie płace i możliwość stałego pobytu

Przyjmę pod własny dach trochę szczęścia
Zapewniam utrzymanie i staranną opiekę

Dominika Wilk
Domy lalek

Rozdane karty
Znaczone ostrzem
Cierpienia

Powięły matki
Ułożyły sukienki
Rozwiały cudom spokojne dzieciństwo
Sny nieprzerwane nocne krzyki
Dzieci cudzych niczyich nas
Wszystkich

Kolorowe kredki rozsypane
Na dywanie
Serce z czerwonej tektury
Rozdarte wrzucone do kosza
Mokre od kolorowych łez

Laleczki tulą się do myśli
Rankiem znów zobaczą słońce

Karolina Dubiel
Duchy Goi

Wszystkie duchy Goi
I Twoje duchy
Rozproszyły się
By zaistnieć
I postacią swą nasycić
Żywe chłonne korytarze
Co w tkankach, -umysłu labiryncie
Tkwiać misternie utkane
Nicią nierozzerwalną
Hańby i geniuszu

Duchy Goi drżą niespełnieniem
I oczy ich zachłanne
Co pragną widzieć szerzej
Paletą mroku tylko nasycone
Ni marną wstęgą światła
Już nie rozbłysną, umarłe
I śpiące ich diamenty już nie zapłoną
Zamknięte wspomnienia
Starych barw i twarzy
Uśpionych pod powieką
Na chwałę czasu spokoju
Już nie ziemskiego

Czas ziemskich barw i twarzy
I brat jego czas wieczny
W chwili spotkali się granicznej
Gdy oczy Goi ujrzały
Błękitu najświętsze bramy
I jasne ich błękitne okna

Krzysztof Socha
Poetyckie lzy (pod) okiem szyderycy

- Słuchaj, przeczytałem waszą gazetkę i chciałbym ci coś powiedzieć - usłyszałem pewnego grudniowego popołudnia. Natychmiast podniosłem łeb znad chwastów wyrosłych na glebie polskiej literatury i wpatrzony w mojego rozmówcę czekałem na zarzuty, gdyż mój szósty zmysł i siódmy instynkt podpowiadał mi, że tym razem usłyszę coś krytycznego. Jakoś nie zawiodłem się. - Wiesz, fajne to całe przedsięwzięcie, gazetka OK, ale... - Ale co? spytałem, wyczekując najgorszego, tzn. błędu ortograficznego pierwszego stopnia. - ...ale czemu te wszystkie wiersze są takie smutne? - Zapytał mój rozmówca, a ja zrobiłem oczy na kształt pięcioletki i pozostałem wobec tego pytania niemy jak owca z księgi Izajasza.

Wieczorna pogawędka z moim Daimonionem dała mi odpowiedź na to pytanie w myśl powiedzenia, że pod latarnią najciemniej. Wiersze są smutne bo rzeczywistość jest smutna, ot co. Trudno pisać liryki, iż przyszedł cudny miesiąc maj, skoro piękną zimę mamy tej wiosny. Nikt nie pokusi się o pochwalenie polskiego dobrobytu, kiedy nadal w Polsce złe są rządy. Abstrahując jednak od kwestii pogody i polityki, nawet literatura nie oferuje nam dziś nic wesołego. Większość współczesnych produktów literackich traktuje o przemijaniu, śmierci, egzystencjalnych kryzysach albo Bogu, który trzyma nas na ziemi „dla śmichu”. Wiadra pomyj wylewa się pod wrotami Królestwa Niebieskiego i przez to wszelki Absolut w dzisiejszym świecie staje się mniej więcej tak pewny, jak cypryjskie bankomaty. Serwuje się nam koty w pustych mieszkaniach a literatura zamiast być człowiekowi rozrywką, staje się tylko kolejnym powodem przygnębienia. I to takiego, że tylko się pochłastać. Wszystko to, można przypieczętować takim czterowierszem:

*Niech sobie tam opisują malinowe chruśniaki
A mi się dziś marzy trupia żółć i flaki
I kto inny niech wielbi najświętsze ikony
A mi będzie natchnieniem utopiec zielony*

Gdzież więc szukać ratunku? Co zaaplikować poetom, aby ich twórczość stała się weselsza? (Uprzedzając głupie propozycje, powiem od razu, że ćwiartka wódki nie jest dobrym pomysłem). Otóż najlepiej smutek i nostalgię sprowadzić do tak olbrzymich rozmiarów, żeby zaczęły być zabawne.

:Przykładowo, rozstałem się z dziewczyną i mam zamiar napisać wiersz o tym, jak to bardzo mi źle oraz ile się nabeczałem z tego powodu. Nic prostszego

*Łzy me jak rosa poranna kapią ze mnie srodze
Zmienię się wnet w kałużę, stanę na Twej drodze
A gdy już koleiną wgryzę się w tę drogę
Mam nadzieję, że Ty w niej skręcisz sobie nogę*

Na końcu można też dodać „podła krowo” i będzie jeszcze śmieszniej. A dla tych, którzy nie rymują będzie inna wersja:

*Krople przesytu miłości zalały mą duszę
A Ciebie niech krew zaleje
Bom się upił Tobą jak najgorszym winem
Blitidae!
Zawołał Rzymianin do karczemnej dziewczki*

***

Dość żartów. Wolność metafory powoduje, że nie można nikomu zabronić pisania smutnych wierszy. Zasadniczo, to takie wydawnictwa głównie powinny się składać z melancholijnych rozmyślań. To mnie powinno się zlikwidować, bo będąc niepoważnym tworzę większy kontrast.

Koło Naukowe Polonistów

Sekcja Twórczości Literackiej przy Kole Naukowym Polonistów Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Rzeszowskiego

Opiekun naukowy: dr Stanisław Dłuski
Redaktor naczelny/ opracowanie techniczne: Sabina Lewicka
Zastępca redaktora: Krzysztof Socha
Zespół redakcyjny: Róża Bukała, Marzena Bobek
Grafiki: Ewelina Lewicka